

וחזר להרב, שאל אותו הרב הייחם אלל הדיל שלי השיב חייתי אלל כל הג'י דייכים חולאתו כולם שקרכים. !

שאל אותו הרב איזה סקר מולא גם הלא וועולי לא שוועתי עליהם שום דבר.

השיב המני מיך אני יכול לדן אותם לזכוח הלא שלמה המכך ביה מכחיםם דכחיב (מופני כא) רודף לדקה וחקד זעלא חיים לדקה מכחים דכחיב (מופני כא) רודף לדקה וחקד זעלא חיים לדקה וכנוד. והכה זה שלומר שאין בו כח הכא כחיב חיים. זהה שלומר שאין כוהכים נדבות הכח כתיב לדקה. חה שחנור שזה כו בזיון הכח כתיב כבוד וחיד אכי יכול לדון אותם כזכות אחרי שחכחוב נוכחישם איכ בוודאי הננה שקרכים.

אותו הרב וניפכי מה כא קיימתם מאמנר חבמיכו זיל האי לורבא מרבנן דחתיח למחח לכיך בותר לורבח מרבכן חכח. כי היכי דלח לזלולי בכצודו.

העני היכן אנורו חכונינו זיל אם צת לווקום שווקייווין הכנסת מורחים חפיי לעם החרץ לריך החבוניד חבם ביונד צורבת נורבכן חכם כי חיכי סינהגו בו כבוד החורה. חבל לח במקום חום חסר חפילו הכנסה אורהים אינם ווקייתין וכי דבר קטן הוא לכם ונה שאנורו חבונינו ויל גדולה הכנסת חורתים יותר מהקבלת פני השכינה.

שאל חוחו הרב מהיכן למדו חכווינו זיכ דבר זה, הקיב העני מחברהם שחוור בהקציה הל כח מצבור וועל עבדיך כדי להכנים חורחים. ישאל לוהו הרב ולוברהם גופו מכלו ידענ:

העני אצרתם לנוד מהקביה דרשיי פירש על כחום היום שהוליא השיב הקבים מנום ונכרחיקם שלם להטריחו בחודחים ווודהולכך הקבים כשנות וועשם ברחשית הוכיח חברהם חבינו דגדולה הכנסח חורחים יותר מחקצנה שני השכינה. דחם חיחת ההקבלח פני השכינה גדונה מחכנכת אורבים למה הולרך הקביה לשכוח מעשה ברחשית שבה להעריתו בחורחים הלא הקביח שווד חלכו ובוודאי לא יניח הקביח ויכך להבנים אורחים ומדהולכך לשנות וועשה ברחשים הוכיח חים בווישור דגדוכה חכנסת

חורחים יותר מהקבלת פני הסבינה: אכר הרב כפי הכרחה שכבודו הוא נוכת החסידי וחנת פלגחה על כת חחים השיב העני אם כבוד הרד פליג על כת החקידים אין שום אים תחויב נקום תפניכם.

שאל הרג והיכן כבוד החודה. הפיב העני דבר זה מסנה ברודה וגמלם שרוכה (חבוה פרק ג) הום היה שופר כל שרום הבריום מתה היוכו כות המקום נותה היווינו וכסתין רות הבריות נותה היונו ובר ונילושלמי חיתה להישך כל שרות הנקום מתה היונו רות הבריות מחח חיוננו וכר. ולכחורה קשה החיך חלה התכח הות הנוקום כהות הבריות וכי וופות פנים ים בדבר וכך חויל לחול לווור כל שמת לדיק הות התקלם נותה היותו וכי תלה הקביה דשתו בדשת הבריות. אלא הפי מית כך כל שרות חבריות מחה היתנו היימו שתתומב צמדת חקידות אף על פי שאינו רב וגאון אף על שי כו רות התקום גותה הימני.

בער הפיע על פני הכל ספר הקדום יהולדות יעקב יוסף. ווסרב חבסן הגדול וופולכחה זכיל והיי סגחון בעל מורע ביהודת. ותמגד גדול לחמנידי ההפשיקי נצגיוו כידוע. וכאשר הגיע אליו הקפר תולדות עקב ווסף הכיל דן אותו לשרפה ודבר זה הלד בהלדיק תופולמאהי בעלווה דקבוע :כה כהלום בחלווידו הקדוש משפעמרווקפי קיקע לפרחג. מיריב חת ריבו מהגחת שרא ביחודה ויסווע חליו הגחון מסמפעטיוותע לבט עלונו כהחד העניים וחגודה חסליו על שכונו וישה יעקב חח רגליו ללכח לפרחג. ויהי בבוחו הפירה הלך מיד לבית הדב במקום יסיבתו כי פס ביחו ויגם לונקום וווסכו וקבל שלום ווהרב. שחל חוהו הרב מפרחג ווה שחלהכם. השיב לו המני מני וחביון חכבי. חווכ לו הרב זה אכי רוחה בעלנוי הגידו לי ווה שחלהכם. השיב לו המכי שחלחי ווכחיר ליתן

לי חבקכחי ותכילה וגם לקבן עבורי כדבה הגונה: אותו הרב הקשיחם לשאול. השיב לו העני ווסני ווה אינכם כוחביו כבוד לוח שפונוד חללי שחל חוחו הרב נוי עוונד חללכם הלח חין חבו רוחין רק חתכם. נוסיב לו העני הכח כתיב כי יעמוד לימין חביון. כססמע וחת הסיב כן הרב חני עוסק בהורה וחלמוד חורה במגד כולם. הסיב לו העני אם הזאת אתם רולים לפטור את עלווכם רואה אנכי פנא הבנתם פסוק אחד בהודה עם פירוש רש"י. שאל אוחו הרב יודישני כח כבודו חייה פקוק נעלם וומני עם פירוש רפיי הפיב העני כתיב (דברים ד) ושוורחם ועשיחם כי היא מכממכם ובינמכם לעיני העונים ופירפיי ושנורחם זו נופנה ועשיחם כוושוועו וקשה אם רשיי כא ידם שום פירום על ועביחם חיה לו לשחוק ומח זה שפירש כמפמער. אמנם יובן עם נוה דמונריבין בפרק קווא דווסכת ביז הי נוסיני בא חרח נוספיל לנוו (דנרים כיג) יולווד שהחזיר הקדום נרוך הוא אח הסורה על כל החונות וחנשונות ולח קבלוח עד שבח אלל ישראל וקבלוח ובילקוט חיחח דחשונה כני עשו היחה ווה כחיב נהורה לא חרלה הלא זאת ירושה לנו מלבינו ועל חרבך תחיה. ובני שועאל גם כן אמרו יוה כחיב בחורה למ יכוסה לכו וכת וחכם כפי חכרתה דצני עשו וישוועול גם כן דלנ נקבל התורה. אך מהמת מניבה הני לאוין לא קבלוה. חם בוונת רשיי דל ושוורתם זו משנה היינו שווחוייב כב אחד מישרחב בלוווד מורה. ועשיחם כמסונעו שמחוייב כל אחד מישראל לקיים כל המלוח הכחובים בתורה אעש"י שמחויב כל אחד וו שראל ללמוד הוכה. דאם איחא שהלימוד בעלונו ונקפיק לקיום התורה הי לבני עבו ויפונעאל גם בן לקבל החורה לפנות הקפים וכניום החורה הי נגד עבו וימונטוני בה בן הקבי המודכה היונו הילפוד וחודה ותה שלה יקיינו חין עליהם חום חקומ הכונד היה ה מפרחב החלימוד בעלמו ונקפים לקוים התורה זה בקדם ווכחוב כי היא חבומהם ובינתכם לעיני חעונים שוניעם ועשיחם ניתנה לכם דוקח ולא לשחר האוונות כי הם כא רלו לקבל צליחם לעשות ואתם קכלתם לשמור ולעשות: רשים הדב לחת הדבר במחוני כל לחד מישראל ללמוד ולקיים כל מחד הבילו למנד ולקיים כל מחד מישראל ללמוד ולקיים כל מחד משלות. אך מעשיי כן אין דרכי בכך לינך ולקבן נדבות ואבקש מבבודו שילך לחבית דין לחק שלי וחש יומלאו בקשתו. חלך לחבית דין

תולדות יעקב יוסף

אשר חיבר איש חי רב פעלים היה כבוד הרב הגאון הגדול המפודטם חסיד ועניו איש אלקי קדוש יאמר לו מוזוריר יעקב יוסף הבהן וציל

אשר אור תירמו היי זורחת כק"ק ראשקום וכק"ק שארינראד ובק"ק נעבודב וכפוף יכיו חיי איתן פושבו לאב"ד ור"מ ופ"ק בק"ק טולנאי ינ"ו ומצ"ש בק"ק נעפרום

גדפם כרוב פאר והדר, בהנתח סדויקה, בתוסגת ט"ט לונות חרבים המשתוקקים להביא ברכת אל תוך כיתם ולהתחסם כאור אמרות קודים של רכינו חק' מסחכר זי"ע

> יצא לאור ע"י אגודת כית וויעליסאלי ת. ד. 504 יושליה

שנת התשל"ג ליצירה פעיהיק ירושלים תובביא

תולדות וישג יעקב יוסף שכג פרשת וישב 🍃

ושלוכ, וכמו שאיחא. בזוכר ולך לך פח.ו אלכ חולדת יעקב יוסף, על ידי יוסף עביד יעקב תולדות וכו', לכך קפן עליו רוגזו של יוסף על ידי כסיון במלרים, אז נעשה לדיק ועביד יעקב תולדות על ידו והבן.

עוד יש לומר על דרך ששמעתי ממודי כי מדם השלם מס יזדמן לו מיזה ביעול חורה וחפלה, יש לו להבין שגם זה הומ ידו ימברך, שדוחה מומו כדי שיחקרב יותר, (מ) בסוד (שה"ש ב) שמחלו תחת לרמשי וימינו . . . May my opening words fall upon attentive ears to hear truthful words of genuine truth in regard to the dispute with our opponents.

If it had been possible for me to bring the matter to a proper conclusion with them—surely there is no greater *mitzvah* than establishing peace among Jews. But what was there for us to do that we did not do? We have tried very hard in this matter, but we did not succeed. We are innocent before G-d and Israel.

With prior notice we went to the house of HaGaon HaChasid, long may he live, to debate with him and to remove his censures from us. I was there together with the Rav and Chasid Rabbi Mendel Horodoker of saintly memory, but he [the Gaon of Vilna] shut the door to us twice. When the notables of the community spoke to him, "Master, behold, their famous Rav came to debate with your Torah Eminence; and should he be defeated it will certainly bring peace upon Israel," he staved them off by various pretexts. But when they began to implore him persistently, he disappeared, leaving the city and staying away until the day we left the city, as the elders of your city know.

Subsequently, in our province, we went to the community of Shklov, again to seek a debate, and we did not succeed. They did unto us things that should not be done, reneging upon the promise they had promised us not to mistreat us. But seeing that they had nothing with which to refute us, they resorted to violence, purporting to rely on the authority of HaGaon HaChasid, long may he prosper.

In truth, we judged him in the scale of merit, inasmuch as the matter had been completely resolved in his mind, without a doubt or any shadow of a doubt, and he had arrived at a verdict on the testimony of many trustworthy witnesses insofar as a man can see superficially. Accordingly, when he heard a word of Torah quoted to him by the notorious provocateur¹³ who interpreted it, he did not look upon it favorably or try to justify it, perchance the agent had slightly misquoted it. For, as is well known, a minor change in language may alter the matter from one

extreme to the very other. It certainly could not have occurred to him that they [the Chasidic leaders] might be in possession of the word of G-d received from Elijah [the Prophet] of saintly memory, to interpret and sublimate the material [language] of the holy Zohar in a mystical manner that had eluded him, since it can be transmitted only directly from mouth to mouth, and not through the said agent. But because the attainment of such a high level [to merit the revelation of Elijahl required a very great and profound sanctity, diametrically opposed to that [level] which had been confirmed to him by witnesses whom his Eminence considered trustworthy—and usually people do not err to such an extent, from one extreme to anotherhe refused to accept from us any argument, answer or defense whatsoever, or any explanation of the word of Torah which he had heard [in our name], nor anything else whatever.

And why should this day be different? For even now nothing has been heard from him in the way of a retreat and regret from [his position in] bygone days, to indicate that any doubt has now arisen [in his mind] perchance they [the opponents] had been wrong. On the contrary, the money is the proof, namely, the fact that he demanded two thousand adumim for tzedakah or other worthy cause. This was because he did not wish to waste his time. For, as you know, I have answers to all the questions, which are wellknown in our provinces; but they did not accept the answers, as we have personally witnessed in the community of Shklov. Now, therefore, why should I toil in vain? For the dictum of our Sages of blessed memory is well known: "Just as it is a mitzuah to say a thing that will be heeded, so it is a mitzvah not to say a thing that will not be heeded."14 ... Especially after the many evil deeds which have been perpetrated against our Chasidic fellowship in the province of Lithuania and Little Russia on the basis of the expressed opinion of HaGaon HaChasid, particularly to his disciples; and a friend has a friend. I have seen with my own eyes a letter written by one of his disciples in Vilna in the name